

La comprensió dels forts

Dc, 4/12/2019 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

La carta als Romans acaba amb una exhortació encaminada a orientar el comportament que ha de tenir la comunitat cristiana. Un fragment del tram final d'aquesta exhortació (Rm 15,4-9) el llegim a la segona lectura d'aquest diumenge.

Pau parla de "la constància i el consol que donen les Escripures". Quan Pau parla d'Escripures es refereix bàsicament a la Torà, el nostre Pentateuc i els profetes. Els Escrits, el que nosaltres anomenem llibres sapiencials, no havien entrat a formar part del cànon de l'Esclusura hebrea. En el moment en que Pau escriu als romans (anys 57-59 dC.) no s'havia tancat encara el cànon jueu. Aquest fet es produí al Sínode de Jamnia cap a finals del segle I. Amb tot, s'ha de tenir en compte que dins el propi judaisme alguns llibres gaudien d'un gran prestigi; un exemple n'és el llibre dels salms, prova n'és que el mateix Pau n'introdueix una cita en el fragment que avui ens ocupa. Al mateix temps, s'ha de suposar que referències i al·lusions a l'Esclusura hebrea eren presents en les tradicions i material que posteriorment serviria per elaborar els evangelis i altres escrits del Nou Testament. Tot plegat avala que Pau, jueu com era, i les primeres comunitats cristianes tinguessin una gran consideració i estima per l'Esclusura hebrea. Els primers seguidors de Pau mantingueren la mateixa valoració. "Tota l'Esclusura és inspirada per Déu i útil per ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé" dirà l'autor de la segona carta a Timoteu (3,16).

"Que Déu us concedeixi de viure unànimement i d'acord els uns amb els altres"; "amb un sol cor i una sola veu gloriïqueu Déu"; "acolliu-vos els uns als altres". Tres vegades en un curt fragment de text s'insisteix en la unió i l'harmonia dins la comunitat. Cal tenir en compte que el capítol 15 de la carta als Romans s'ha de llegir en la perspectiva del capítol anterior. En ell s'hi descriu el conflicte originat arrel dels cristians anomenats febles (14,1) que sentien l'obligació d'abstenir-se de menjar la carn que es venia als mercats i que procedia dels animals sacrificats als ídols. És probable que aquests cristians febles fossin jueus i per això seguien observant les prescripcions jueves pel que fa a menjar carn sacrificada als ídols.

Altres cristians que Pau anomena els forts (15,1) entenien que, al no tenir els ídols cap entitat ni cap rellevància, la carn a ells sacrificada no tenia cap significat especial, per tant, no hi havia cap raó que els portés a sentir-se obligats a abstenir-se de menjar la carn que es venia en els mercats. A més d'això, hi havia altres tensions relacionades en l'observança de determinades festes i el costum de beure vi. La majoria de cristians forts eren gentils, és a dir, provinents del paganisme.

Pau demana, com hem vist, unió i harmonia dins la comunitat i per mantenir-la caldrà que els forts siguin comprensius envers els febles i que per consideració a ells s'avinguin a les pràctiques sobre menjar i beure que tenen els febles.

Aquestes explicacions fan més entenedora l'argumentació de Pau exposada en el verset 8. Jesús es posa al servei del poble d'Israel per demostrar que Déu ha portat a terme i complert del tot la promesa feta a Abraham. Aquesta era la de ser pare d'un gran poble i en aquest gran poble s'inclouen israelites i pagans. La unitat entre israelites i pagans rau en el fet de pertànyer a un únic poble alliberat per Jesús. Aquesta unitat és la que justifica la unitat de la comunitat cristiana

composta per membres que provenen del judaisme i del paganisme. L'actitud de servei de Jesús és la que Pau demana que els forts tinguin envers els febles.

Diumenge 2on d'Advent 8 de Desembre de 2019